

A nem mindennapi találkozást és egyben rendhagyó történelem órát „a nagy idők tanúival” a május 28-án **Kányádban** második alkalommal megszervezett [Hadifogoly és veterán találkozó](#) apropóján, annak előfutáraként hozta tető alá az esemény főszervezője, a

Szent László Kistérségi Társulás

elnöke,

Gál Barna

A Szentimre utcai kávézóban a két öreg katona, a május 14-én 90. évébe lépett oroszhegyi kerékgyártó mesterember, **Vass Áron**, és az életének 92. esztendejét taposó, „sükői magányos farkas”, **Lázár Lajos** bácsi egy pohár vörösbor mellett idézték fel a múltat, több éves fogságuk történetének epizódjait.

Könnyű dolga volt a találkozón jelen levő tévéseknek és az írott sajtó képviselőinek, hiszen a két öreg katonát nem kellett kérdésekkel biztatni, sem harapófogóval kihúzni belőlük a szót. Néha egymás szavába vágva, az ízes székely tájszólásba orosz és német szavakat keverve idézték fel a történelemkönyvekben nem jegyzett, ám a személyes emlékezetükben ma, több

mint hat évtizeddel a történetek után is elevenen élő szomorú-vidám történeteket.

Mesélés közben előkerült Áron bácsinak a fogságban faragott, mives és ma is hajszálpontosan záródó cigarettatárcája, a 19 éve megözvegyült Lajos bácsi pedig a székelyes fufanggal megmentett, jegygyűrűjével büszkélkedett. Azzal a karikagyűrűvel, amelyet még a frontra kerülés előtt húzott az ujjára és amelyet ma, 19 év özvegység után is híven visel, s mint mondta, majd ha eljön az idő, akkor a sírba is magával viszi.

A sükői epresét, gyümölcsösét, az ezelőtt 70 évvel vadalma magból elültetett félszáz almafáját, a körtefákat és a 30-40 cseresznye- és meggyfáját ma is szakértelemmel és lankadatlanul gondozó Lajos bácsi, a 82-es hadosztály volt őrmestere négy év katonaság után 1944-ben esett orosz fogságba, ahonnan négy és fél esztendő után szabadult. „Én úgy vélem, amikor sokszor számot vetek magammal, hogy az a nyolc és fél év edzett meg, hogy Isten jóvoltából ma is tudok magamról gondoskodni” - fogalmazott bölcsen. Hozzáfűzte, hogy a túlélésben neki azzal volt szerencséje, hogy hamar megtanult oroszul, így még havi 350 rubel fizetést is kapott a lágerben, sőt, a német és a magyar foglyok képviselőjévé is megválasztották.

A rossz között volt egy kicsi jó is - summázta tapasztalatait Lajos bácsi. „Elmesélem én is, ha már így beléromlottunk a sorsunkba”- vette át a szót bajtársától az oroszhegyi Áron bácsi, aki ma is gond nélkül társalog és régi orosz katonadalt is eldalol az udvarhelyi piacon metszőöllöt áruló „ukrán fehérlépnek”, de nem tagadja, hogy erre a nyelvtudására keserves tapasztalattal tett szert az orosz fogságban.

